

Alice

Myslím, že každý člověk má dvě tváře.

Ta druhá je neznámá,

konspirativní a prohnaná.

Stephen KING

Čerstvý vítr na tváři. Lehké šumění listí. Bublání potoka někde opodál. Občasné zacvrlikání ptáků. Za zavřenými víčky zatím jen tušení prvních slunečních paprsků.

Potom zapraskají větve. Zavoní vlhká hlína. Tlející listí. Je cítit šedý lišejník, intenzivní vůně lesa a jehličí.

Odněkud z dálky doléhá nejasné, rušivé hučení.

Alice Schäferová s námahou otevřela oči. Světlo probouzejícího se dne ji oslepovalo. Oblečení zvlhlo ranní rosou. Byla zpocená, ale třásla se zimou. V hrdle jí vyschlo a v ústech cítila silnou pachut' popela. Byla otupělá, klouby měla ztuhlé, paže i nohy rozbolavělé.

Když se posadila, viděla, že ležela na obyčejné lavičce z neopracovaného dřeva. Cítila, že jí z boku něco tlačí, a s úlekem si uvědomila, že je to těžké lidské tělo.

Alice potlačila výkřik a srdce se jí zběsile rozbušilo. Snažila se od těla co nejvíc odtáhnout, sklouzla na zem, ale cosi jí přitáhlo nazpátek. S ohromením zjistila, že má pravou ruku

připoutanou k levému zápěstí neznámého muže. Trochu se odsunula, ale muž se nehýbal.

Sakra!

Srdce jí tlouklo jako o závod. Podívala se na zápěstí: ciferník starých hodinek značky Patek byl poškrábaný, ale mechanismus fungoval. Na ciferníku si přečetla, že je dnes úterý 8. října 8 hodin.

Panebože! Kde to jsem? pomyslela si a snažila se setřít pot z obličeje rukávem.

Rozhlížela se kolem a hodnotila situaci. Ocitla se v hustém lese hýřícím podzimními barvami, uprostřed různorodé vegetace. Zarostlou paseku lemovaly duby, husté křoví, odkud vyčnívalo pár skalnatých výběžků. Nikde nikdo a vzhledem k okolnostem to bylo rozhodně lepší.

Alice se podívala nahoru. Nádherné, měkké, až neskutečné světlo. Paprsky probleskovaly větvemi rozložitého jilmu zářícího barvami, kořeny stromu se prodíraly kobercem vlhkého listí.

Les v Rambouillet? Fontainebleau? Lesík ve Vincennes? odhadovala v duchu.

Impresionistický obraz jako z pohlednice, jehož pohoda ostře kontrastovala se surrealistickým probuzením vedle neznámého člověka.

Opatrně se naklonila, aby si mohla lépe prohlédnout jeho obličej. Muž, pětatřicet až čtyřicet let, rozčuchané kaštanové vlasy, rašící strniště.

Je mrtvý?

Klekla si a přiložila mu tři prsty na krk vpravo kousek od ohryzku. Přitlačila na tepnu, a když ucítila pulz, oddychla si. Ten člověk byl v bezvědomí, ale nebyl mrtvý. Dlouze se na něj zadívala a uvažovala. Měla by ho znát? Tulák, kterého poslala za mříže? Spolužák z dětství, kterého nepoznala? Ne, jeho rysy jí vůbec nic neříkaly.

Do očí jí spadlo několik pramínků světlých vlasů, odhrnula je a pozorně se zadívala na kovové náramky, kterými byla k tomu člověku připoutaná. Byl to standardní model s dvojí pojistkou, jaký používají všude na světě policejní sbory i soukromé ochranky. Bylo dokonce velmi pravděpodobné, že jsou její vlastní. Prohledala kapsu džínů, doufala, že tam najde klíč. Nebyl tam, ale ve vnitřní kapse černé bundy nahmatala zbraň. V domnění, že je to její služební revolver, ho s ulehčením sevřela. Nebyl to ale Sig Sauer, jaký používají policajti z kriminálky, byl to Glock 22 s polymerovým rámem a vůbec netušila, jak se tam dostal. Chtěla zkontrolovat zásobník, ale s jednou rukou připoutanou to šlo jen obtížně.

Různě se kroutila, přitom dávala pozor, aby nevzbudila spáče vedle sebe, a nakonec se jí to povedlo. Jedna kulka evidentně chyběla. Při manipulaci s revolverem si všimla zaschlé krve na rukojeti. Stejně skvrny objevila i na obou cípech svojí košile.

Krucinál! Co jsem provedla?

Volnou rukou si několikrát přejela oční víčka. Migréna jí bušila do spánků, hlavu jako by jí svíral neviditelný svěrák. Zhluboka se nadechla, aby potlačila narůstající strach, a pokusila se uspořádat si myšlenky.

Včera večer si ve čtyřech, jen tak s kamarádkami, vyrazily na Champs-Élysées. Hodně toho vypila, střídaly jeden cocktailbar za druhým: *Moonlight*, *Trezième étage*, *London-derry*... Rozešly se kolem půlnoci. Sama pak došla k autu zaparkovanému v podzemních garážích na avenue Franklin-Roosevelt a pak...

Černá *díra*. Mysl zastřela hustá měkká mlha. Mozek jel na prázdno. Paralyzovaná paměť se zasekla na posledním obraze.

No tak, snaž se trochu, sakra! Co se stalo potom?

Zřetelně si vybavovala, jak platí za parkovací místo v automatu a jak schází po schodech do třetího podlaží. Dost večer